

## מ"ת 4186/01/14 - פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש נגד אליהו

קאשי

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 4186-01-14

ת"פ 4171-01-14

בפני כב' השופט אלון רום

המבקשת

נגד

המשיב

נוכחים:

פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש

אליהו קאשי (עציר)

ב"כ המבקשת מתמחה עומרי אזולאי

ב"כ המשיב עו"ד אורי בן נתן

המשיב ע"י הליווי

החלטה

בפני בקשה למעצרו עד תום ההליכים של המשיב. הבקשה נסמכת על כתב אישום אשר מייחס למשיב עבירות של מעשה מגונה, מספר עבירות, כליאת שווא והדחה בחקירה. על פי הבקשה קיימות ראיות לכאורה לביצוע המעשים, מכאן שקמה עילת מעצר כאשר קיימת מסוכנות מוגברת לאור העובדה שמדובר במשיב שבעברו הפלילי הרשעה קודמת בעבירות של מעשה סדום במרמה ובעילת קטינה מתחת לגיל 14 ומעשה מגונה בנין נדון לעונש של 6 שנות מאסר בפועל, אשר השתחרר ממאסרו בחודש ספטמבר 2011 ובשעה שביצע את המעשים, כאשר תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה בן 18 חודשים.

על פי כתב האישום, המשיב עבד כנהג מונית בקו נוסעים מבאר שבע לנתיבות ולשדרות. המתלוננת הנה קטינה, ילידת חודש מרץ 1996 ומשתייכת לציבור החרדי, ללא הכרות מוקדמת עם המשיב. על פי כתב האישום ביום 16.12.13 המתלוננת הגיעה לתחנה מרכזית באר שבע, נכנסה למונית בה עבד המשיב כדי לנסוע לביה"ס בו למדה בנתיבות בסמוך לשעה 7 בבוקר. המתלוננת נותרה לעמוד במונית כיוון שלא רצתה לשבת במושב האחורי עם גברים נוספים. במהלך הנסיעה המשיב שאל את המתלוננת לפרטיה האישיים, שאל אם היא בת 14, ניסה לפתח עמה שיחה בנושאים שונים המתלוננת השיבה על חלק משאלותיו וניסתה להתעלם ממנו.

בכניסה לנתיבות המשיב הודיע למתלוננת כי אינו נכנס לנתיבות וזו ביקשה שיעצור, המשיב סירב והמשיך, לנסוע לכיוון שדרות. בשדרות הוריד נוסעים בשתי תחנות שונות. בעצירה השניה המתלוננת ניסתה לצאת אולם המשיב אחז בחצאיתה, משך, אותה, סגר את הדלת ונסע מהמקום. המתלוננת פרצה בבכי, התיישבה במושב ליד המשיב, ביקשה לאפשר לה לצאת מהמונית והמשיב התעלם מדבריה. במהלך הנסיעה אמר לה שהוא אוהב אותה, רוצה להרגיש אותה ולתת לה נשיקה. בהמשך, בשעה שהמשיב הגיע לצומת גבים, עצר את המונית ברמזור בשעה שהאור בו היה אדום קרא לעברה של המתלוננת להתקרב אליו, אחז בה בחוזקה לאחר שקם ממושב הנהג, נישק אותה על פיה לשם גירווי וסיפוק או ביזוי מינוי.

לאחר שנהגי כלי רכב אחרים עמדו מאחורי המונית וצפרו למשיב בשעה שהאור הירוק דלק באותה העת ברמזור, המשיב חזר למושב הנהג והמשיך בנסיעה וביקש מהמתלוננת שלא תבכה. בהמשך עצר בשול הדרך, המשיב קם ממושב הנהג וניגש אליה. המתלוננת התחננה שלא יעשה לה את זה כי יש לה מספיק צרות. הוא תפס אותה בכוח בכתפיה ונישק אותה בפיה. בהמשך אמר "תבואי לפה או שאני אבוא" וצעד לעבר המתלוננת שישיבה במושב האחורי, הפשיל את מכנסיו ותחתוניו וחשף את איבר מינו בפניה.

עמוד 1

חרף תחנוניה, התקרב אליה, הכניס את ידו מתחת לחצאיתה אל תוך תחתוניה, נגע בידו בפי הטבעת של המתלוננת, נגע בכוח באצבעותיו באיבר מינה של המתלוננת. המתלוננת צעקה, דחפה את המשיב, ניסתה לבעוט בו, אמרה שאסור לו לגעת בה והתחננה שיניח לה. המשיב המשיך במעשיו וליטף את המתלוננת תוך שהתעלם מתחינותיה.

המשיב אחז בחצאיתה וניסה להפשיט אותה, המתלוננת בכתה ודחפה אותו, ניסתה לבעוט בו ושכנעה אותו למסור לו את מספר הטלפון הנייד שלו והיא תיצור איתו קשר לאחר הלימודים באותו יום. הוא אמר לה שהיא לא צריכה לבכות, שזה מאהבה והוא לא מנסה לנצל אותה כי אם רק להרגיש אותה.

בשלב מסוים הניח המשיב למתלוננת ומסר לה את מספר הטלפון וביקש שתבטיח לשמור על קשר. הורה לה לא לספר על האירוע לאיש ולשמור לו אמונים. המשיב הסיע את המתלוננת לבית הספר ונסע מהמקום.

במעשיו ביצע במתלוננת הקטינה מעשים מגונים תוך שימוש בכוח, כלא אותה, ניסה להניעה שלא תמסור הודעה או שתמסור הודעת שקר תוך שימוש באמצעי פסול.

הסנגור טען בפני כי על אף קיומן של ראיות לכאורה ישנן תהיות שעולות ממקרא העדויות. הסנגור הדגיש את העובדה שעל אף שהאירוע ארע ביום 16.12.13 התלונה הוגשה שבוע מאוחר יותר. נמסרו 2 הודעות.

עוד העלה הסניגור עניין נוסף הקשור במעשים מיניים שנעשו לכאורה כנגד אותה מתלוננת על ידי אחרים, זאת כעולה מחקירותיה. עניין זה לא נחקר כלל ולטענת הסנגור יש בו כדי ללמד לפחות כהשערה שיתכן שהמתלוננת משליכה אירועים אחרים על המשיב הנדון זאת על רקע הדחקה של אירועים אחרים בעלי גוון מיני אליהם נחשפה בעברה.

בא כוח המשיב הצביע על מחדלי חקירה הן באשר להעדר חקירה של הדיווחים האחרים שמסרה המתלוננת והן בעניין העדרן של בדיקות מצלמות האבטחה שהיו יכולות לשפוך אור על המעשים. עוד נטען כי לא בוצע עימות, כאשר בתחילה המתלוננת נאותה לעימות ולאחר מכן חזרה בה. בא כוח המשיב טוען כי גם לעניין פרטי הלבוש אותם לבשה המתלוננת ישנן תשובות שאינן מתאימות לתיק חמור שכזה, דברים המעלים תהיות.

כמו כן נטען שלמשיב יש גידול מסוים במקום מוצנע בגופו והיה מקום לשאול את המתלוננת ולעמתה עם נתון זה, דבר שלא נעשה.

בא כוח המשיב האריך בטעיוניו כמפורט בפרוטוקול, לימד סנגוריה על מרשו תוך שלטעמו עוצמת הראיות הנה נמוכה למדי, בשעה שקיימת גרסה כנגד גרסה. מכאן שאין מקום להורת על מעצר וניתן להסתפק בתנאי שחרור בדמות מעצר בית כאשר המפקחים המוצעים יבואו לביהמ"ש ככל שידרש.

בא כוח המשיב ביקש שלא לתת לעברו הפלילי החמור של המשיב להוות תחליף לראיות הנלקחות בתיק זה.

בתיק האחר, נטען כי אין מדובר במי שביצע עבירות בכוח כי אם שם החומרה היתה נעוצה במעשה המיני בקטינה כבת 13 ולכן נדון בחומרה לאור החזקה הקבועה בחוק העונשין.

עוד נטען כי על פי חוות דעת מב"ן שהוגשה על ידי הסנגור, המדובר במי שעבר תכנית טיפולית מלאה ותפקד באופן חיובי בקבוצה יעודית של מב"ן. נקבע באותה חוות דעת כי רמת המסוכנות נמוכה, רציבדיביזם מיני ואין הכרח שיבוא לטיפול לאחר שחרורו.

בא כוח המבקשת השיב לטענות חברו תוך שחזר על האמור בבקשה. נטען כי השיהוי לכאורה נבע מהמצוקה הנפשית של המתלוננת אשר ניסו לשוחח איתה אולם היא חששה.

עוד נטען כי המתלוננת הובילה את השוטרים למקום ביצוע העבירות. כמו כן, טוען בא כוח המבקשת כי אין לצפות שהמתלוננת תזכור כל פרט.

בא כוח המבקשת הפנה לתיק החקירה ולטעמו מדובר בראיות מוצקות המספקות לצורך בקשה זו, יחד עם המסוכנות הנחזית מהמעשים ומהעבר הפלילי, הרי שיש מקום להורות אל מעצר עד תום ההליכים.

עיינתי בתיק החקירה, נחה דעתי כי מתקיימות ראיות לכאורה.

המתלוננת מוסרת גרסה ארוכה ומפורטת התיאורים המפורטים בהודעותיה סדורים והגיוניים. התיאור המפורט של קורותיה במהלך הנסיעה מלמד על מי שזוכרת היטב את האירועים ועל אף חוסר ההיגיון החיצוני לכאורה של האירועים, הרי שהדברים נחזים כנכונים ומשקפים דברים שחוותה המתלוננת.

העובדה שנטען שארע אירוע בשעות בוקר בשעה שהרמזור אדום נחזית לכאורה תמוהה, אולם כאשר בוחנים את האובססיביות הנחזית של המשיב כלפי המתלוננת, וככל הנראה בערה בו תשוקתו לאורך כל מהלך האירוע, הדברים נחזים כנכונים.

לשון אחרת, דווקא חוסר ההיגיון איננו פועל לחובתה של המתלוננת שכן מה לה שתבדה מדמיונה כי בעת שרמזור התחלף לאדום המשיב ניגש אליה, נשק ללחיה והדבר הביא לתרעומת מצד נהגים שהמתינו.

התהיות השונות רובצות דווקא בפתחו של המשיב. הסבריו המתממים באשר לסיבה בעטיה נותרה המתלוננת ברכב אחרונה ולאחר מכן הסיע אותה לבית ספרה, כמו גם דבריו בהודעתו כי טרם יציאתה את הרכב לחצה את ידו יחד עם מסירת מספר הטלפון שלו למתלוננת אינם נחזים כתמימים ויתכן שפועלים לחובתו.

יאמר כי בעבירות מין על פי רוב המדובר בגרסה כנגד גרסה ובשעה שבית המשפט דן בבקשה למעצר עד תום ההליכים ובוחן את הראיות הלכאוריות, הרי שאלה קיימות בתיק שבפניי. העניינים שהעלה הסניגור מעצם טבעם מקומם להתברר במסגרת התיק העיקרי.

לעניין הראיות יצויין כי ישנו תימוכין לדברי המתלוננת על רקע דיווחיה מיד לאחר האירוע לאמה ולמורותיה. המתלוננת נחזתה כנסערת ונרגשת. התיאור תואם את מי שחוותה אירוע חמור כפי שדיווחה.

לעניין זה יש משמעות כשמדובר בעבירת מין.

עניין השיהוי שהעלה הסניגור איננו מהותי בעיניי, המדובר בשיהוי של כשבוע ימים לערך. דיווחים נמסרו בזמן אמת לאמא ולגורמי החינוך. מה גם, שמדובר במתלוננת שהנה קטינה וצעירה כבת 17 ותשעה חודשים הנמנית על המגזר החרדי ומכאן שאין למצוא בשיהוי הקצר סיבה לפקפק בדברים שמוסרת המתלוננת.

אשר על כן, לאור הגרסה הסדורה מצידה של המתלוננת, כאשר מדובר בתיק בעל גוון מיני חמור ואין להתפס לדקויות באשר לאי התאמות או קשיים מסוימים בגרסאות, על רקע החיזוק בדמות המצב הנפשי והדיווחים לאמא ולגורמים מבית הספר, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה כנדרש לצורך הבקשה שבפניי.

אין מדובר בראיות ברף הנמוך כי אם ברף הגבוה.

באשר לטענת הסנגור לעניין מחדלי החקירה, יש ממש בדברים שהעלה הסנגור לעניין מצלמות אבטחה שיתכן ותיעדו חלק מהאירועים ויתכן אף שהיה מקום לבדוק עניינים נוספים כפי שפורטו. יחד עם זאת, אין מדובר במחדלי חקירה שנחזים ככאלה שיש בהם להביא לכרסום בראיות. הנתונים יתבררו במסגרת התיק העיקרי ואין בידי בשלב זה לקבוע כי אכן קיימים מחדלי חקירה מהותיים.

עם קיומן של ראיות לכאורה אשר עוצמתן גבוהה למדי, הרי שיש לבחון קיומה של עילת מעצר ואפשרות שימוש בחלופה.

ככלל, אין מחלוקת על כך שעבירות המנויות בכתב האישום המצורף לבקשה אשר נעברו כנגד קטינה וכוללות מעשה מגונה, כליאת שווא, הדחה בחקירה כאשר המעשים המגונים הנם חמורים וקשים, הרי שקמה עילת מעצר. זאת מבחינה המעשה.

כמו כן, בעניינו של המשיב, לאור העבר הפלילי הכולל הרשעה חמורה בתיק של בית המשפט המחוזי בגינו נדון בגין עבירות מין ל-6 שנות מאסר, ובשעה שתלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה בן 18 חודשים, הרי שהן מבחינת העושה והן מבחינת המעשה, הבקשה מוצדקת.

לא מצאתי לייחס משקל ממשי לחוות דעת שהגיש הסניגור בעניין המסוכנות הנמוכה לרצידיביזם מיני מצידו של המשיב שכן לפחות על פי ראיות לכאורה, המדובר בחוות דעת שהתנפצה אל מול הגלים הסוערים ולא מעבר לכך, וככל הנחה מדובר בגלים של יצרים חזקים ובוגדניים, לצידם אלימות, גם בשעות יום בכביש סואן, ללא יכולת שליטה ובקרה נורמטיביים.

על פני הדברים, מדובר במשיב שיצריו המיניים חזקים מנשוא והוא איננו מפעיל את שיקול דעתו ואיננו נרתע מלבצע עבירות מין חמורות כנגד מתלוננת קטינה אותה הוא אמור להסיע במסגרת עבודתו.

על פי הוראות החוק, ברירת המחדל בבקשה למעצר עד תום ההליכים הנה שחרור, קרי ככל שקיימת חלופה שיש בתוכה לסכון את המסוכנות, יש לבחון אותה בכדי שניתן יהיה לעשות שימוש בחלופה שמידת פגיעתה בחירות המשיב פחותה ממעצרו.

בתיק שבפניי, על אף קיומו של מאסר מותנה בן 18 חודשים, מצאתי להידרש לתסקיר שירות המבחן טרם מתן החלטה סופית.

נקבע לדיון לאחר קבלת תסקיר ליום 12.2.14 בשעה 11:00.

בשלב זה המשיב עצור עד החלטה אחרת.

כתב האישום הוקרא למשיב והמשפט החל, ומכאן שהתיק ינותב בפני כבוד השופטת הבכירה רובין לביא בבית משפט השלום בקרית גת.

ניתנה והודעה היום ו' שבט תשע"ד, 07/01/2014 במעמד הנוכחים.